Mgr. Pavel Dvořák je autorem disertační práce o 362 stranách s názvem *Apoštol demokracie. Proměna mytického obrazu Edvarda Beneše v době jeho aktivního politického působení.* Školitelem je Mgr. Jiří Němec, Ph. D.

Práce se dělí do tří velkých oddílů, které se pak vnitřně člení do 5, 4 a 6 kapitol. Celkem práce čítá kapitol 15 :
- První oddíl přináší obsáhlý úvod. Autor zde popisuje postup práce, vysvětluje kritéria výběru, chronologii, postup, prameny, metodologická východiska (s bohatým využitím francouzských teorií a úvah o mýtu, ale nejen to). Celý oddíl upoutá erudicí, přemýšlivostí, jasným výkladem.
- Druhý oddíl „Předpoklady vzniku a šíření obrazu" lze shrnout jako rozsáhlý rozbor souvislostí. Dotýká se otázek propagandy, společenských kořenů obrazů a představ, národních mýtů a zdrojů společenského diskurzu.
- Třetí oddíl „Podoby obrazu" podává výtečnou chronologickou analýzu postupných proměn Benešova obrazu. Autor k tomu důmyslně využívá mytologické odkazy a zapojuje i oslavnou poezii: je tedy řeč o zrození hrdiny (až do závěru Benešových studijních let), o Prométheovi (vznik Československa), o Odysseovi (Benešovy neustálé cesty v úloze ministra zahraničí), o Orfeovi (sestup do pekel v letech 1938-1945), o Perseovi (Beneš spasitel a nové zrození). Analýza mýtu „hrdiny" končí Benešovou smrtí v červnu 1948.

Hlavní rysy předložené doktorské práce lze shrnout následovně: náležitá celková koncepce; bohatá, mezioborově zaměřená teoretická a historická reflexe; bohatství dokumentačního korpusu a pramenná diversifikace; jemně odstíněné rozbory propojující různé analytické roviny od mikrohistorie k výrazněji sociologickému pojetí; stála jasnost myšlení; redakční pečlivost a elegance (lze litovat jen opomenutí jmenného rejstříku a obsahu). Autor nepodlehl módní sémiologické dekonstrukci, zato vzal v úvahu sociologický, poltický, historický i ideový kontext. Jedině snad lze vytnout, že „rekonstrukce Benešova obrazu" není dostatečně oddělena od mýtu.

Práce vychází z rozsáhlého heuristického základu. Co se týče jejího jádra, bylo by možno diskutovat, proč bylo tak krátce analyzováno období 1938-1945: z dlouhodobého pohledu, který zde byl opomenut, je to totiž právě období, do něhož se koncentrují nejvýbušnější benešovské otázky, právě ty, jež vytvořily mýtus ovlivňující jak širokou českou veřejnost, tak historiky. Podobně je tomu i s proměnami Benešova mýtu až do roku 1989 (i napotom), neboť v Československu a zahraničí patrně odkazuje k definici češství až do současnosti.
Obdobně by bylo zajímavé studovat „zahraniční" benešovské mýty, včetně slovenského, z delší časové perspektivy. Některé z bohatě citovaných prací, redigovaných v západoevropských jazycích, měly právě v zahraničí přispět k vytvoření nejen Benešova mýtu, ale také k mýtu „československému". Doktorand nicméně ve svém úvodu uvádí přesvědčivé důvody, kterého vedly ke zúžení jeho záběru.
Když jsme se s Pavlem Dvořákem setkali poprvé, měl v úmyslu studovat způsoby inscenování Benešových cest a vytváření jeho obrazu. To by ho bylo dovedlo k rozboru ikonografické a filmové dokumentace. V prezentované disertaci byl tento rozměr upozaděn. Bylo by nicméně záhodno tímto směrem později doplnit studované texty, neboť i tato oblast se účastnila vytváření mýtu.

Ve svém celku představuje práce Pavla Dvořáka originální, fundamentální studii o Edvardu Benešovi.

V závěru potvrzuji, ze máme k dispozici výbornou disertační práci, která prokázala výtečné tvůrčí schopnosti doktoranda v oboru historie. Pavel Dvořák splňuje všechny požadavky standardně kladené na disertační práce v daném oboru.

Antoine Marès, emeritní profesor na univerzitě Paris 1 Panthéon-Sorbonne (katedra dějin střední Evropy)